

Do 90 jí chybí málo, přesto je stále čilá a optimistická.

S naší školou je spojena víc než půl století - učila tu tělocvik a matematiku v dobách, kdy jsme my, žáci 5.C, nebyli ještě ani na světě. I dnes se stále účastní školních akcí.

Vyzpovídali jsme pro Vás - paní učitelku Zdeňku Staňkovou.

1. Chtěla jste být odmala paní učitelkou?

Vlastně ano, už jako malá jsem si na školu ráda hrála a později do skutečné školy jsem chodila ráda.

2. Jaký předmět jste měla nejradši?

Na 1. stupni jsem měla ráda všechno, později spíš matematiku (hlavně geometrii), přírodopis, zeměpis, tělocvik ... Když jsem pak sama učila, tak jsem měla ráda i výtvarnou výchovu.

3. Byla jste přísnou paní učitelkou?

Myslím, že moc ne, jsem mírný člověk. Ale to je spíš otázka na mé bývalé žáky, třeba pana Slunečka nebo paní Vendulku Dvořákovou, kteří teď na Jiráskovce učí...

4. Změnila se naše škola hodně od té doby, kdy jste tu učila naposled?

Určitě a k lepšímu! Obdivuji třeba krásně vyzdobené chodby. Moc se mi líbí i třídy – nový nábytek, plakáty, interaktivní tabule – to my jsme měli jen černou tabuli a křidu. Novou tělocvičnu už jsem znala, ale přibylo nové hřiště před školou, my jsme ještě cvičili na udupané hlíně...

A když jsem já začala chodit do první třídy, bylo to úplně jiné. To bylo v roce 1945 hned po 2. světové válce. Učili jsme se nejdřív psát na dřevěné tabulky křidou a teprve později nám svěřili papír, na který jsme se učili psát tužkou. Propisky tehdy nebyly, ani pera, tak jak je znáte vy. Když jsme začali psát perem, používali jsme násadku a perko. Inkoust jsme měli na lavici v kalamářích ve žlábků a museli jsme si do něj namáčet. To bylo docela těžké. To bylo kaněk ...

5. Jaký je váš názor na používání mobilních telefonů a moderní technologie ve výuce?

Myslím, že by se lidé měli ve výuce spoléhat víc na svou hlavu než na mobil, nutné to určitě není. Pokud je možné ho vhodně využít, musí o tom rozhodnout ten, kdo tu učí.

A počítače ... To šlo hodně rychle. Kdysi jsme měli poučit děti o počítačích a my jsme ho do té doby viděli jen v televizi... Tak nám v tom pomohl pan inženýr z DDM. Na školu přišly počítače až později a my jsme se museli nejdřív hodně proškolit, než jsme s nimi začali pracovat a učit o nich.

6. Považujete dnes něco v dnešní škole za zbytečné (učivo)?

Zdá se mi, že některé věci opravdu nepotřebuje žák, který nejde na vyšší stupeň vzdělání, např. v matematice v 9. třídě složité algebraické výrazy. Asi by se našly i jiné věci v jiných předmětech.

7. Pozorujete změny mezi vaší generací a dnešními mladými lidmi?
Změny jsou. My jsme byli umírnění v oblečení i ve vyjadřování, hodně věci se nesmělo. Ted' třeba chodí starší děvčata namalovaná, nalakovaná nehty... A některá slova, která slyším od dětí – to bychom tehdy rozhodně nemohli používat.

8. Byli mezi vašimi žáky někteří, na které dodnes vzpomínáte?
Ano – v tělocviku bývala výborná parta, chodili rádi na závody, to bylo fajn. Měli jsme tu třídu s rozšířenou výukou matematiky a chodily do ní velice chytré děti. Všechny později odešly dál na studia a ted' dělají různé experty i v zahraničí. Pana učitele Slunečka jsem už zmínila – to byl bezvadný kluk a později i kolega....

9. Šla byste k nám ještě učit (jako zástup za učitele)?

To ne. Už je mi 85 let, to už bych mohla na leccos zapomínat (smích)

10. Víme, že jste stále ve spojení s Jiráskovkou. Co Vás k ní i po těch letech stále táhne?

Byla jsem tu vždycky ráda a s lidmi jsem vždycky dobře vycházela. Ráda se sem vracím a těší mě, že tu nacházím kolegy, s kterými jsem ještě učila. I noví učitelé mě vždy vítají velmi srdečně, takže se tu stále cítím velmi dobře. Dlouho jsem s nimi hrála volejbal, jezdíme na výlety pěší i na kolech. Jsem ráda mezi fajn lidmi a to oni jsou.

11. Kdybyste měla tu moc něco ve svém životě změnit, co by to bylo?

Měla jsem vždycky moc fajn rodinu, která je ted' ještě rozšířená a scházíme se stále rádi. To je základ. Nějaké drobnosti by se změnit daly, ale proč brečet nad rozlitym mlékem... Tak to v životě chodí, nikdy vám nevyjde všechno stoprocentně a z toho nebud'te zklamaní. Když máte dost přátel z dobrých lidí, tak to je veliký klad, toho si važte.

12. A co byste naší Jiráskovce k jejím devadesátinám popřála?

I do dalších let určitě hodně dobrých a nadšených pedagogů a ve vedení pak lidi, kteří jsou kvalitní po stránce manažerské i lidské.

K tomuto přání se rádi připojujeme. Vám děkujeme za rozhovor a přežeme pevné zdraví do dalších let. ☺